

CSOÓRI SÁNDOR

Te, boldog ég

*Te, boldog ég!
Te, boldog, nyári nap!
Másznak elő a verseim újra,
mint a selyembhernyók,
selyembogarak.*

*Az egyik már el is hussant,
a Holdon araszolgat,
harmatcseppeket keres
a szürke ércbegyek vállán
és a semmi bokrai közt
vérvörös, nagy bogyókat.*

*Már így is megtapsolhatnám őket,
akár a röpke szoknyás,
cirkuszi nőket,
akik lengő, nagy kötelekről
ugranak át a szivárványra.*

*Utánuk röppen az árva
űrbe is tekintetem,
pedig a holtak hajszájai közt
mindenütt nagy a huzat.*

*Félek, hogy újra
élnem kell nagyon,
s a hitetlenül elhált
sziklákat is
nekem kell ismét feltámasztanom,
hogy a hegyláncok is
gondolkodhassanak velem.*

*Te, nyári nap,
te, nyári ég,
segítsetek nekem.*

CSOÓRI SÁNDOR (1930) Ürömon él. A *Hitel* alapítója és főszerkesztője. Legutóbbi kötete: *A szétzilált nemzet* (2010).

A sárga föld felé

*A balál elzüllött diplomatája
itt árulkodik újra körülöttem.
Megszólítana, de már nem mer,
ujjával mutogat csak
a sárga föld felé.*

Árvizi töredék

*Ma már magunkat is csak félig látjuk
a fákra kiaggatott, nagy tükrökben:
félig a mocskos árvizek ablaksorában,
abol a költészet is már lassan elmosódik.*

Nem maradt semmi rám

*Hová tűnt ez a Nap? Hová, Istenem?
Egyetlen hajszálat se hagyta itt nekem.
Eltűnt, mint Éva, bódító, nagy hajával
s nem maradt semmi más rám,
csupán a végtelen.*

Éjszakai pillanat

*Nevetgél rám a foghíjas remény.
Visszanevetek: jó, hogy itt vagy.
Adok neked egy vemhes brácsát,
játszhatsz rajta, míg meg nem virrad.*